

предъ колѣнѣтъ му и искали прошка. Монарха, слѣдъ едно дълго съвѣтване, ги простилъ, заплашилъ ги обаче че ако да направятъ йоще единъ пжтъ подобно нѣщо, то тѣ ще въ пълно да заслу-жатъ гнева му.

15.

Московския адвокатинъ.

Петъръ слушалъ въ Москва да говорятъ за единъ адвокатинъ, които почитали за искусенъ сѣдия въ всѣко едно дѣло; особенно разказвали че той, както древнитѣ закони и обикновени тѣй и всич-китѣ укази на преднитѣ царѣ, издавани въ каквото и да било време, съвършено знаалъ, и много често въ сѣдебнитѣ мѣста съвѣтвалъ и самитѣ сѣдии и имъ показвалъ правитѣ странници на закона, па ако би ще въ вреда и на самитѣ негови най-ближни приятели. Той много често говорилъ за себе си, че предпочиталъ по закона и правото да изгуби една сѣдба, отъ колкото да я спечели несправедливо; ибо, ако би чловѣкъ, който ималъ нѣкоя сѣдба да са представлявалъ предъ него и да го молилъ да земе вързъ себе си защитата на сѣдбата му като му разпирявалъ въ сѣщето време и правото което ималъ той въ тхзъ сѣдба, то московския адвокатинъ отговарялъ, че не зема вързъ себе си никаква отговорность ако би сѣдбата да не притежава такива права за каквито му са говори и че той е длъженъ да отдаде правото тамъ дѣто му показва закона.

Такъвъ единъ чловѣкъ билъ по сърдцето на Петра. Негово Величество, като не искалъ безъ осо-